

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388296656/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Ondt i fremmede Lande, var bleven hværet til Soldat, havde tjent i mange Aar, og været i Krig, hvor han mistede sin Førlighed. Fattig, svag og ussel fik han isinde at søge sin Fødehavn, og havde under megen Nød og Besværighed fægtet sig igjennem.

Saaledes lød i Korthed det fatale Menneskes Beretning, om hvis Sandfærdighed jeg desværre ikke kunde bære Tvivl. Og blev det mig altsaa klart, hvorlunde min ulykkelige Morbroder var falden som et Offer for den nedrigste Ondskab, for sin Dommers og for Vidnernes Forblændelse, og for sin egen lettroende Indbildningskraft. Ak! hvad er dog et Menneske, at det tør opkaste sig til Bloddømmer over sin Lige? Hvo tør dog sige til sin Broder, Du est skyldig at døe? Kun Gud harer Hævnen til; kun den, som giver Livet, tør alene give Døden. Han lønne Dig nu ogsaa hisset for den bitre Martyrdød, Du her maatte lide, med det evige Livs uendelige Glæde!

Jeg fandt mig ikke beføjet til at angive den sønderknuste og angergivne Synder, saameget mindre som Herredsfogden endnu levede, hvem det vilde være en Grusomhed at oplyse om hans skrækkelige Vildfarelse, før han vandrede heden, hvor Alt det skal komme for Lyset, der endnu er skjult for vore Øjne. – Jeg stræbte derfor langt hellere at yde den Tilbagevendende Religionens Trøst, og formandede ham dernæst paa det alvorligste til at fordølge sit Navn og den hele Begivenhed for alle Mennesker. Jeg lovede ham paa dette Vilkaar Huuslye og Pleje hos min Broder, som boer i en langtfraliggende Egn.

Næste Dag var en Søndag. Da jeg sildig mod Aften kom hjem fra mit Annex, var Stodderen borte; men inden det blev Aften den følgende Dag, var Tildragelsen bekjendt over hele Nabolauget. Dreven af sin urolige Samvittighed havde han ileet afsted til Rosmus, og fremstillet sig som den rette Niels Bruus for Herredsfogden og alt Tyendet i Gaarden. Herredsfogden fik en Rørelse, og døde inden Ugens Ende; men Niels Bruus fandtes Tirsdag Morgen liggende død udenfor Aalsø Kirkedør, paa den salige Søren Qvists Grav.